

« Ако не го искахъ, казахъ му азъ, вървайте, че слабостта на главата ми е причина на туй; нъ туй ще бжде за мене едно голъмо утѣшене, ако се причестіж. »

Кралъ обади за туй на подикономътъ, и ми испроводихъ свещеникътъ на тъмницитъ.

Исповѣдахъ се, причестихъ се и се миропомазахъ. Благодарихъ се отъ тоя попъ. Той се зовеше Штурмъ. Разсжжденията, които ми направихъ върху правосъдието на Бога, върху безправдата на хората, върху длъжността на прошката, върху суетата на сичкитъ нѣща отъ тоя свѣтъ, не бѣхъ прости: тѣ носяхъ бѣлѣгътъ на единъ високъ и обработенъ умъ, и на една душа вджхнжта съсъ любовта къмъ Бога и къмъ ближниятъ.

Внимателното старане, което направихъ, за да се причестіж, видеше се да бѣше исчерпало дори и послѣдното ми дихане. Отъ друга страна, то ми прави добро, като ме накара да стоіжъ въ една латаргия, отъ която си починѣхъ.

Събудихъ се и ми поотлекнѣ, и, като видѣхъ Шилера и Краля при себе си, уловихъ ги за ржка и имъ благодарихъ за добритъ имъ старания.

Шилеръ ми рече: « Окоето ми е научено да гледа болни; захващамъ се, че ваша милость не ще умрѣте.

« И не мислите ли, че съсъ туй ми показвате лошо пророчество!

« — Нѣ, господине: злочестнитъ на животътъ сж голъми, нанстина; нъ за който ги търпи съсъ дърость и покорность, сѣкоги е добръ да живѣе. »